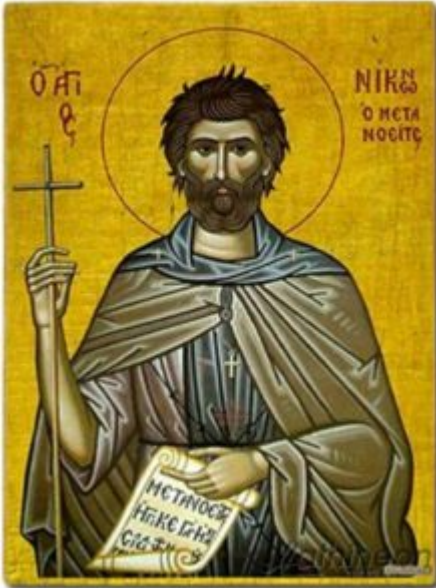

Παράκληση εις τον Όσιο Νίκων ο Μετανοείτε

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τόν ΡΜΒ΄ (142) Ψαλμόν.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησιν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιον σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισε μέ ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ’ ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοί. Ταχύ εἰσάκουσον μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπον σου ἀπ’ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἄκουστόν ποιήσον μοί τό πρῶν τό ἔλεός σου, ὅτι ἐπί σοί ἤλπισα γνῶρισον μοί, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου ἐξελοῦ μέ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον. Δίδαξον μέ τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου τό πνεῦμα σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματος σου, Κύριε, ζήσεις μέ, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος σου εἰμι.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχος α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καί ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα τό ἅγιον αὐτοῦ.
Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β΄. Πάντα τά ἔθνη ἐκύκλωσαν με, καί τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην
αὐτούς.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ΄. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καί ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τά παρόντα τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς τῶν Ἀγγέλων μιμητῆς ἐν τῷ βίῳ, καὶ Ἀποστόλων δεδεγμένος τὴν χάριν,
τοὺς προσιόντας πάντοτε τῇ σκέπῃ σου, πάσης περιστάσεως, καὶ ἀνάγκης καὶ
βλάβης, καὶ παντοίων θλίψεων, ἀσινεῖς διατήρει, καὶ εἰρηναίαν δώρησαι ζωῆν,
Νίκων τρισμάκαρ, ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα.

Τῆς μετανοίας διαπρύσιος κῆρυξ, οἷα θεράπων γεγονῶς τοῦ Κυρίου, μετανοεῖτε
πᾶσιν ἀνεκράυγαζες· ὅθεν ἡμᾶς ἴθυνον, πρὸς ὁδὸν μετανοίας, βίου
ἐπανόρθωσιν, καὶ παισμάτων τὴν λύσιν, καὶ θεραπείαν νόσων καὶ παθῶν,
Νίκων θεόφρον, ἡμῖν ἐξαιτούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ
Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τό πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ

εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπό τοῦ προσώπου Σου καί τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοῦς Σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τήν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών καί οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καί ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα, ὁ Κανών, οὔ ἡ ἀκροστιχίς
Νίκην δίδου ἡμῖν ἀεὶ, Νίκων. Γερασίμου.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.
Ναμάτων ὦν ἔμπλεως μυστικῶν, πηγὴν συμπαθείας, καὶ χρηστότητος θεϊκῆς,
Νίκων θεοφόρε ἡμῖν βλῦσον, τῇ σῇ θερμῇ ἱκεσίᾳ πρὸς Κύριον.

Ἰάσεις παρέχων παντοδαπὰς, ἰάτρευσον Πάτερ, τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν,
ἡμῶν τὰς ὀδύνας καὶ τὰ πάθη, τῇ δεδομένη σοι ἄνωθεν χάριτι.

Κινδύνων ἐξαίρων τοὺς εὐσεβεῖς, ὡς πάλαι ὠράθης, Νίκων Πάτερ
θαυματουργέ, οὕτω καὶ νῦν ῥύου πάσης βλάβης, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τελοῦντας
τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη τεκοῦσα δίχρα φθορᾶς, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, ἀνακτώμενον τὸν Ἀδάμ,
κεχαριτωμένη Θεοτόκε, φθοροποιῶν με παθῶν ἐλευθέρωσον.

Ῥοδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νοσημάτων ποικίλων θεραπευτῆς ἄριστος, Νίκων θεοφόρε ἐδείχθης, σθένει τοῦ
Πνεύματος· ὅθεν θεράπευσον, τὴν ἀνιάτως νοσοῦσαν, ψυχοφθόροις πάθεσι,
ψυχὴν μου δέομαι.

Δεδεγμένος τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ Ὅσιε, Λακεδαιμονίων προστάτης, ὦφθης

θερμότατος, καὶ ἀρωγὸς εὐμενῆς· ὅθεν ἐκ πάσης ἀνάγκης, τούτους διαφύλαττε, τῇ ἀντιλήψει σου.

Ἰατρεύων ταχέως ὡς συμπαθῆς Ὅσιε, κρίσει τοῦ ἐκβλύζοντος μύρου, ἐκ τῶν λειψάνων σου, πάντας τοὺς πάσχοντας, τῆς τῶν παθῶν δυσωδίας, καὶ παντὸς νοσήματος, ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Θεοτοκίον.

Διανοίᾳ τελείᾳ εἰλικρινῶς ἄχραντε, ἐν ἀμέμπτῳ βίῳ λατρεύειν, καὶ καθαρότητι, τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, ἀξιωσόν με Παρθένε, καὶ ἰσχὺν παράσχου μοι, κατὰ τοῦ χείρονος.

Διάσωσον, ἐκ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως Πάτερ Νίκων, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ σοι προστρέχοντας, καὶ τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν ἐκζητοῦντας.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β´. Πρεσβεία θερμῆ.

Προστάτης θερμὸς καὶ φύλαξ καὶ ὑπέρμαχος, καὶ σκέπη στερόρά, χθονὸς τῆς Σπαρτιάτιδος, ἐδείχθης Νίκων Ὅσιε· διὰ τοῦτο πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· ἀπὸ πάσης ὀργῆς καὶ φθορᾶς, ἡμᾶς ἀνωτέρους Πάτερ φύλαττε.

ᾠδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὅραθεῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, πάλαι τὴν μορφήν σου Πάτερ ἐτύπωσας· νῦν δὲ τύπους ἐξαφάνισον, τῶν ἀμαρτιῶν ἐκ τῆς καρδίας μου.

Ὑπὸ σοῦ παιδευόμενοι, οἱ ἀτάκτως ζῶντες ὤφθησαν σώφρονες· καὶ ἡμᾶς Πάτερ συνέτισον, πάσῃ σωφροσύνῃ πολιτεύεσθαι.

Ἡ πρεσβεία σου γένοιτο, Σπαρτιάταις Νίκων σκέπη σωτήριος, πειρασμῶν τούτους ἐξαίρουσα, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Μαριὰμ Μητροπάρθενε, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκὶ κυήσασα, ἀλογίας παθῶν ρῦσαί με, καὶ τοῦ σαρκικοῦ ἀγνὴ φρονήματος.

ᾠδὴ ε´. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἴασιν παθῶν, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, εὐπραγίαν καὶ εἰρήνην σταθεράν,

ἡμῖν δίδου Πάτερ Νίκων ταῖς πρεσβείαις σου.

Νόσων χαλεπῶν, ὡς πολλοὺς Πάτερ ἀπήλλαξας, οὕτω πάσης δυσπραγίας καὶ ὀργῆς, καὶ ἀνάγκης ἀσινεῖς ἡμᾶς διάσωζε.

Ἄκλυστος λιμὴν, τῶν Λακῶνων πέλων Ὅσιε, τρικυμίας δυσμενῶν ἐπιφορῶν, Πάτερ Νίκων καθ' ἡμῶν ἀεὶ ἀπότρεπε.

Θεοτοκίον.

Ἔργοις σκοτεινοῖς, δουλωθεὶς νοεῖ ἀγνώμονι, Σοὶ προσφεύγω καὶ βοῶ ἀπὸ ψυχῆς· τῆς δουλείας με ἀγνή ρῦσαι τοῦ χείρονος.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν.

Ἰάματα, ἡ ἀγία σορός σου, τοῖς προστρέχουσιν ἀνέβλυζε Πάτερ, νῦν δὲ ἡμῖν, ἡ πρεσβεία σου βλύζει, τῆς θεϊκῆς εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος, Ὅσιε Νίκων θαυμαστέ, καὶ εὐφραίνει Λακῶνων πληρώματα.

Νοσοῦντά με, ἀσθενεῖα βαρεῖα, καὶ τηκόμενον δεινῆ ἀθυμῖα, ἐξέγειρόν με ἐκ κλίνης ὀδύνης, τῆ συμπαθεῖ ἐπισκέψει σου Ὅσιε, καὶ τῶν λυπούντων με δεινῶν, τὴν ὀμίχλην διάλυσον δέομαι.

Ἰσχύϊ, τῆς προστασίας σου Πάτερ, καταφεύγουσα ἡ Σπάρτη βοᾷ σοι· σύ μου θερμός, ἀντιλήπτωρ καὶ ρύστης, καὶ διὰ σοῦ πάσης θλίψεως ρύομαι, καὶ τῷ ἀγίῳ σου ναῷ, ἀγιάζομαι Νίκων ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Κυήσασα, ὑπὲρ ἔννοιαν Κόρη, τὸν τὸ εἶναι παρεχόμενον πᾶσι, πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀνυποῦντα, τοὺς εἰς φθορὰν δολερῶς ὀλισθήσαντας, ἐπὶ τὴν ἄφθαρτον ζωὴν, ρύθμισόν με καὶ σῶσόν με ἄχραντε.

Διάσωσον, ἐκ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως Πάτερ Νίκων, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ σοι προστρέχοντας, καὶ τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν ἐκζητοῦντας.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἵτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῆς μετανοίας ἐδείχθης διδάσκαλος, καὶ ἀρετῶν φυτοκόμος πανάριστος· διὸ ἡμᾶς Πάτερ ἀπάλλαξον, τῶν εἰδεχθῶν τῆς κακίας προλήψεων, διδοὺς ἡμῖν τὸν

ἔνθεον.

Προκείμενον

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ´, 17-21).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος πολὺς μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν· καὶ οἱ ὄχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντας. Καὶ αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγεν· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὄνειδίσωσιν, καὶ ἐκβάλωσιν τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ελεήμον, ἐξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ελεήμον, ἐξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Στιχ. Ἐλεήμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σκεῦος καθαρῶτατον, τῆς θεϊκῆς ἐπιπνοίας, Νίκων παμμακάριστε, μετανοίας ὄργανον θεοκίνητον, ἀρετῶν ἔνσπειρον, ἐν ἡμῖν τὸν σπόρον, καὶ παθῶν τὰς ρίζας ἔκτιλον, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἂν πολιτείας σεμνότητα, καὶ βίου καθαρότητα, τῇ σῇ ἀρωγῇ γεωργήσωμεν, ἐκ πάσης ἀνάγκης, καὶ πόνων καὶ πικρᾶς ἐπιβουλής, ἡμᾶς λυτρούμενος Ὅσιε, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαό σου....

Ἦδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἦς ἐρρύσω τὸ πάλαι δαιμονῶντας θεόφρον χρίσει τοῦ μύρου σου, οὕτω καὶ νῦν παντοίας, δαιμόνων ἐπηρείας, ἀνωτέρους διάσωζε, τοὺς σὲ τιμῶντας θερμῶς, Νίκων θαυματοφόρε.

Νεκρωθέντας τῇ πλάνη ζωηφόρω σου λόγῳ πλείστους ἐξήγειρας, πρὸς γνῶσιν μετανοίας, νῦν δὲ ἡμᾶς ἐξ ὕπνου, ἀμελείας ἐξέγειρον, πρὸς ἐπιδόσεις καλάς, πρὸς μετανοίας τρίβον.

Γηθομένη ἡ Σπάρτη τῷ ἀγίῳ ναῶ σου προστρέχει πάντοτε, τῆς σῆς ἐπικουρίας, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν χάριν, καρπουμένη βοῶσά σοι· σκέπε με Νίκων ἀεὶ, ἐκ πάσης δυσπραγίας.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀγνῶν Σου αἱμάτων σωματώσασα Κόρη τὸν ὑπερούσιον, παθῶν σωματικῶν με, ἐκκάθαρτον τοῦ ῥύπου, καὶ τὸν νοῦν μου συνέτισον, ποιεῖν καὶ πράττειν ἀεὶ, τὸ θέλημα τὸ θεῖον.

Ἦδὴ η´. Τὸν Βασιλέα.

Ῥῶσιν παράσχου, κατὰ ψυχὴν τε καὶ σῶμα, Νίκων Ὅσιε καὶ λύσιν πάσης λύπης, τοῖς τῷ σῶ τεμένει, ἀεὶ προσερχομένοις.

Ἄνωθεν Πάτερ, ἐν πατρικῇ χειρὶ δίδου, τῆς εὐνοίας σου τὰς δόσεις τὰς ἀγίας, ἡμῖν τοῖς σοῖς τέκνοις, τοῖς σὲ θερμῶς ποθοῦσι.

Σοροῦ σου Πάτερ, εἰ καὶ στερούμεθα ἤδη, τὸν πανάγιον ἐσχήκαμεν ναόν σου, ἐν ᾧ εἰσιόντες, χαρᾶ χαίρομεν θεία.

Θεοτοκίον.

Ἴσχυν παράσχου, τῇ ἀσθενούσῃ ψυχῇ μου, τοῦ πατεῖν ἀεὶ ἰσχὺν τὴν τοῦ βελίαρ, ἵνα Σὲ δοξάζω, ὑπερδεδοξασμένη.

Ἦδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Μεγίστων δωρημάτων, τῆς σῆς προστασίας, ἡ Λακεδαίμων τρυφῶσα γεραίρει σε, ὡς πολιοῦχον καὶ ἔφορον Πάτερ μέγιστον.

Ὁ Σπάρτης ἀντιλήπτωρ, Νίκων θεοφόρε, σκέπε ἡμᾶς καὶ περίεπε πάντοτε, ὡς ἐκλεκτὴν σου μερίδα, ὡς κληρὸν ἅγιον.

Ἐπόθεν κλῖνον Πάτερ, συμπαθῶς τὸ οὔς σου, καὶ τῆς φωνῆς τῶν σῶν τέκνων

ἐπάκουσον, καὶ πατρικῶς ἡμῖν δίδου ἀεὶ τὰ πρόσφορα.

Θεοτοκίον.

Ἐπέρτερον τὸν νοῦν μου, δεῖξον Θεοτόκε, χαμαιπετοῦς προσπαθείας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τὴν καρδίαν τρῶσον τῷ θείῳ ἔρωτι.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ· τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Χαίροις Ἀποστόλων ὁ μιμητής, σάλπιγξ μετανοίας, ἡ θεόφθογγος καὶ λαμπρά·
χαίροις ἑναρέτου, ζωῆς ὁ ὑποφήτης, ὧ Νίκων θεοφόρε, ἀξιοθαύμαστε.

Ζῆλον τοῦ Προδρόμου ἀναλαβῶν, μετάνοιαν πᾶσιν, ἀνεκήρυττες τοῖς λαοῖς·
ὄθεν καταλλήλως, τοῖς ἔργοις ὠνομάσθης, μετανοεῖτε Νίκων, θεοειδέστατε.

Λάμπας ἐξ ἑώας ὡσπερ ἀστήρ, τῷ φωτὶ Κυρίου, καθοδήγησας θαυμαστῶς,
λαοὺς πλείστους Πάτερ, νυκτὶ τῷ τῆς ἀπάτης, δεινῶς κεκρατημένους, φθόνῳ
τοῦ ὄφεως.

Χαίροις Ἐκκλησίας ἡ καλλονή· χαίροις Λακωνίας, ἑωσφόρος ὁ φαινός· χαίροις
ὁ τῆς Σπάρτης, λαμπτήρ καὶ πολιοῦχος, Πελοποννήσου κλέος, Νίκων μακάριε.

Νόσων καὶ κινδύνων τὰς προσβολάς, πονηρῶν πνευμάτων, μανιώδεις
ἐπιβουλάς, φθόνου καὶ κακίας, παντοίας ἐπηρείας, δίωκε Πάτερ Νίκων, ἐξ ἡμῶν
πάντοτε.

Νίκην ἡμῖν δίδου κατὰ παθῶν, εἰρήνην ἐν βίῳ, καὶ ὁμόνοιαν ἀληθῆ, καὶ
πταισμάτων λύσιν, καὶ μετανοίας θερμὴν, ὡς ἂν Κυρίῳ Νίκων, πιστῶς
δουλεύσωμεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ
Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.
Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοί γάρ πεποιθήσαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μὴ ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὰ ἐξῆς

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας, τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, Νίκων ἀξιάγαστε Πάτερ, τῷ σῶ ἀγίῳ ναῷ, χάριτος ἀξίωσον, τῆς σῆς δεχόμεθα, καὶ παθῶν ἀποκάθαρον, τῶν τῆς ἁμαρτίας, ἴασιν καὶ λύτρωσιν, ἡμῖν δωρούμενος, πάσης, δυσχερείας καὶ λύπης, καὶ ἀσθενημάτων παντοίων, ἵνα σὲ γεραίρομεν θεόληπτε.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ

πάσης ανάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἄμήν.